

mer med vor eget tidligere. Thi det høie Thing vil erindre, at det Forslag, som den høitærede Krigsminister ikke tidligere har villet fremsætte, uagtet det har været vedtaget af Landstinget, uagtet det har været baaret frem af to Krigsministre, uagtet der var Sikkerhed for, at det vilde blive støttet idetmindste af et Mindretal her i denne Sal, dette samme Forslag er, efterat være blevet gjort ubrugbart og forværret ved kun at anvendes paa 20 Batailloner istedetfor paa 30, og efterat Indtalsbælses Antal er indskrænket fra 2 til 1, — saaledes at det med Hensyn til Afdelingernes Antal og Mandfabelts Udbannelse er ophørt at være fyldestgjørende, — dette saaledes omændrede Forslag har den høitærede Minister derimod, efterat det er blevet baaret frem her i Thinget og støttet af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), betegnet som et Forslag, „der fornuftigvis aldeles Intet kunde siges imod“, og „som det Forslag, der var det Selvigste, som man i det Hele taget kunde faae.“ Derfor vi havde anet dette, saa er det ikke usandsynligt, at vi havde søgt at fremsætte det gamle Forslag, og vi havde da maasse ogsaa kunnet haabe og vente at faae Tilslutning baade hos den høitærede Krigsminister og hos det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds. Det Forslag, som vi fremsatte om Fodfolkets Udbannelse, fik imidlertid som bekendt ikke saa godt et Skudsmaal af den høitærede Minister som det Forslag, der var fremkommet fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds. Jeg skal ikke nu komme nærmere ind herpaa, thi det foreligger jo ikke til Forhandling og Afstemning, men jeg skal henvise hver, som ønsker at gjøre sig nærmere bekendt dermed, til Betænkningen, hvor der vil findes en udsørlig Motivering deraf. Den høitærede Minister fremsatte imidlertid ingen Grunde imod vort Forslag, men han oplæste to Erklæringer imod os, af hvilke den ene var fra den Mand, „som han ansaa for at have den største Erfaring i dette Kapitel“, og den anden fra den nuværende Generalinspektør, idet han, efterat have fremsat sine Udtalelser, tilføiede, at han mente, at, „naar en saa gammel og erfaren Militær havde en afvigende Mening, kunde det vel have Interesse for Thinget at blive gjort bekendt dermed.“ Udvalget har, som allerede tidligere omtalt, ogsaa modtaget Erklæringerne fra de to Myndigheder, som her ere nævnte, og da de ikke ere blevene meddelte Udvalget som fortrolige, anser jeg mig for fuldt berettiget til at oplæse, diskutere og kritisere dem — idet den høitærede Krigsminister jo selv har begyndt med at indføre dem i Diskussionen —, men jeg agter ikke at benytte mig af denne Berettigelse, og jeg kan kun ønske, at Enhver vil følge det Exempel, som jeg giver i denne Henseende. Jeg agter ikke at benytte mig deraf, thi jeg anser det for lidet heldigt, at Personer og deres Udtalelser saaledes indbrages under Diskus-

sionen. Naar de militære Myndigheder opfordres til at fremsætte deres officielle Udtalelser for Krigsbestyrelsen, saa ere de forpligtede til at afgive disse fra det rent militære Standpunkt. Det kan vel undtagelsesvis hændte, at Enkelte af Hensyn til deres tidligere Stilling som Ministre eller som Medlemmer af Thinget have kunnet anse det for naturligt tillige at betragte Sagen fra et mere almindeligt Standpunkt; men det er fuldt berettiget for de Bedkommende, naar de i disse deres Udtalelser kun stille sig paa et rent militærjensligt Standpunkt og kun se paa Sagen fra et rent militært Standpunkt. Men de paa-gjældende Personer kunne da sandelig ikke være tjente med, at Udtalelser, som ere afgivne fra et saadant Synspunkt, drages ind under Forhandlingen i en Sal, hvis Medlemmer under Forhandlingen nødvendigvis maa stille sig paa et helt andet Standpunkt, idet det jo er en Selvfølge, at vi ikke her udgjøre en militær Kommission, som skal ubearbejde et Lovforslag og derfor kan og skal behandle det rent militært, men at vi ere en lovgivende Forsamling, som derfor selvsølgelig maa se paa Sagen ikke fra et ubelukkende militært Standpunkt, men fra et militært-politiisk Standpunkt. Jeg kan derfor ikke anse det for ønskeligt eller hensigtsmæssigt, at Personer og deres Betænkning eller deres Udtalelser indbrages under Diskussionen paa dette Sted, hvor Medlemmerne nødvendigvis maa staa paa et helt andet Standpunkt end det, de paa-gjældende Personer, der have afgivet Udtalelserne, staa paa. Jeg vil ogsaa anse det for at være uretferdigt imod de Paa-gjældende at indbrage deres Udtalelser i Diskussionen her; thi de ville jo ikke selv kunne forsvare sig her, og de maatte jo derfor kunne berygte, at det naturlige Forfvar for dem muligen ikke kunde blive ført med den Fylde og den Kraft, som de selv vilde være istand til at gjøre det med. Jeg maa derfor anse det for urigtigt at gaa nærmere ind paa disse Erklæringer. Jeg skal ikke give uogensommelst Anledning til, at de eller deres Indhold drages frem, og jeg vil ønske, at Alle vilde følge det Exempel, som jeg saaledes giver. Der er dog et enkelt Punkt, som jeg anser det for rigtigt at udtale mig om, det er nemlig Resultatet af de Overvejelser, som det Mindretal, hvortil jeg hører, har anstillet med Hensyn til disse Betænkninger, og paa dette Mindretals Begne skal jeg da overfor det høie Thing udtale, at vi ikke i Erklæringernes Indhold have set noget som helst Bevis for, at vort Forslag skulde lide af væsentlige større Ulemper end Goder; navnlig have vi da ikke deri set noget Bevis for, at Fodfolket ved vort Forslag skulde blive saagere udbannet end efter den høitærede Ministers Forslag; tværtimod, vi have i Erklæringernes Indhold set en Støtte for, at der ved Vedtagelsen af vore Forslag vil ske et Fremskridt overfor det Bestaaende, samt at de væsentligste og største af Hærens